

Lakatos Ilona: Egy ember, aki nyomot hagyott maga után

Epilógus

A város az őszi díszpompájába öltözött. A fák kérges ágai mögött már a sárga és pirossá vált falevelek is megbújtak. A napsugár huncutul villant meg közöttük, megragyogtatva a színek pazarságát.

A délutáni forgalomban az autók, buszok átsuhantak a város főterén. A kis öregek csoportja is már lassan hazafelé készülődött. Boltokból, munkából igyekeztek hazafelé az emberek, néhányan megálltak egy-két szóra, de már mentek is tovább, a délután hamarosan már a szürkület homályába vész el.

Lassan baktatok én is, megfáradt testemet vonszolom, végül egy padra ülök le, csupán egy pillanatra. Egy idősebb férfi megy el előttem, kezében kis táskát szorongat, lassan, de mégis határozottan lépked, ahogy tovatűnik sziluettje, egy régi emlék jut az eszembe.

1. fejezet

Nem nagyon vágyódom még emberek közé, édesanyám elvesztése még mindig fájoan sajog fel keblemben. Nehezen eszmélek fel, minden olyan sivár és üres.

Monoton a napok szürkesége, ahol tétován keresem a helyemet.

Unottan böngészem a helyi újság híradásait, amikor tekintetem megakad egy programon, a helyi utazóklub Szlovéniáról tart előadást. Hirtelen felélénkülök, olyan keveset lehet tudni erről az országról. Éppen van még idő készülődni és már indulok is.

A házból kilépve a szomszédasszonyommal találkozom, szóba elegyedünk. Kiderül, éppen ő is oda tart. Kifejezi együttérzését, néhány szóval említi Édesanyámat, aztán témát váltunk, a klubról kezd mesélni. Szavai nyomán szinte felelevenedik előttem a klub élete, előadásai, egyre kíváncsibb leszek.

Szomorú és visszafogott vagyok, amikor hirtelen egy szikár, vékony testalkatú férfi lép elé, bemutatkozik és elkezd érdeklődni felőlem. Arca csupa mosoly és nagyon örül, hogy ott vagyok, kedves szavai átmelengetik a lelkemet, egy pillanatra el is felejtkezem a nyomásról, mely uralja napjaimat, átveszem sodró lendületét.

Barátok veszik körül, szinte elképzelhetetlen az a vitalitás, habitus és mozgékonyosság, ami jellemzi. Teljesen felderít a személyisége. Az előadás lendületes és érdekes, olyan gyorsan eltelik az idő, sajnálom, hogy már a végére értünk.

Megismerkedem a többi klubtaggal is, jól esik közvetlenségük, egyenességük. Az idős férfiről kérdezek, kiderül a klub alapítója, vezéregyéniség.

Egyre inkább felkelti az érdeklődésemet, van valami kimondhatatlan szomorúság a tekintetében, amely az empátiát, együttérzést jelenti számomra. Szimpatikus ember, olyan jellemvonások áradnak a személyiségéből, ami magával sodorja az embert, olyan, aki mellett nem lehet csak úgy elmenni...

Hazafelé még kérdezek róla, így tudom meg, hogy a család sok nehézség, hányattatás után került városunkba. Deportált lengyelekkel is kapcsolatba került, sorsukat a szíven viselte, az együttérzés, segítség életének fő jellemzője. Aki megélt az életében szenvedést, küzdelmet, fájdalmat, az tud nyitottá válni a többi ember kiszolgáltatottsága, nehézsége felé.

Örültem ennek a napnak, annak, hogy megismerhettem, fájó lelkemet kicsit felvirágoztatta.

2. fejezet

Gyorsan telnek a napok és észre sem veszem, de belekerülök a város mozgékony vérkeringésébe. Az élet úgy hozza, hogy megismerem a városvédő egyesületet is. Meglepődöm és örömmel veszem észre, hogy az utazóklubból megismert férfi is itt van. Otthonosan mozog az emberek között, mindenki ismeri. Előadása mélyen szíven üt, minden szaván áthatol városának, az embereknek a szeretete. Olyan lelkesen beszél, hogy szinte már látom is a gondolatai alapján a megújuló városunkat, amelyeket élénk szavai élénk vetítenek.

Most kezdem én is megismerni a városomat, azt a sok önkéntes, kimagasló munkát, amelyet önzetlen, tette kész emberek végeznek érte.

Barátok, ismerősök vesznek körül. Jól érzem itt magam, örülök, hogy része lehetek ennek a csoportnak is. Szinte mint egy ünnep, olyan minden összefüvetel, méltósága, tekintélye van, hiszen azok az emberek emelik fel erre a magaslatra, akik a tagjai, akik rangot adnak tevékenységüknek. Jóleső érzés fog el, részese lehetek valaminek, ami egyszerre hétköznapi, de mégis felemelő és magasztos.

A központi ember azonban itt is meghatározó, szinte ámulok, hogy tud ennyifelé munkálkodni, hogy tud minden emberhez szeretettel és érzékenységgel odafordulni. Ez is egy szelete életének, munkásságának.

Az előadás végén odajön hozzám, érdeklődik felőlem, örül, hogy ott vagyok. Szinte mindig megérzi, hogy bánatos és szomorú vagyok, nem is gondolja, hogy szavai mindig mennyire felüdítenek, jól esnek, pedig csak egy ember vagyok a sok közül, akik körbeveszik.

Mindenre és mindenkire van figyelme, pedig már idős.

Sok fiatalban nincs ennyi lendület, lelkesedés, ami őt jellemzi.

Talán még nekünk is fel kell ehhez nőnünk, hogy sokoldalúságának megértői és részesei legyünk.

3. fejezet

Gyönyörű évfordulóra folyik a készülődés, a mi nagy öregünk 90 éves lesz. Nem is gondoltam volna, hogy így eltelnék az évek, hiszen kortalan volt, számomra mindig olyannak tűnt, mint a legelső napon, amikor megismertem. Töprengek, mivel lephetném meg, amivel kifejezhetném azt a sok szeretetet, törődést, amit kaptam tőle életem egyik legnehezebb pillanataiban, mivel tudnám kifejezni milyen sokat jelentett ez nekem.

Végül egy vers mellett döntök, hiszen a szavakba szedett rímekkel átadhatom számára megbecsülésemet, szeretetemet, gondolataimat, ami visszatükröződése mindannak, amit ő nyújtott a számomra. Az ünnep végén olvasom fel.

Meglepődik és látom rajta, hogy nagyon örül. Elteszi a kis papírt, melyre leróttam a sorokat. Tudja, hogy ezek őszinte és igaz szavak, látom a tekintetéből, hogy a lelkéig jutottak el. Örülök, mert megértette, mennyire tiszteltem és becsültem őt. Az átélt betegség sem törte meg még, de már látszik mozgásán, a lendület kissé megfogyott. Szívemből kívánom, hogy még sok év őrizze meg őt számunkra. Eszembe jut, amikor egy alkalommal ismét a városunk szépítése volt az előadás témája, ahol ő egy lovas szobor készítését javasolta. Ötlete nem aratott tetszést egy ilyen kisvárosba...Aztán az anyagiak kérdései is. Méltósággal viseli az ellenvetéseket, én is elképzelhetetlennek tartom.

Félszegen ül tovább, mint egy sas, kinek a szárnya megtörött. Most ismét eszembe jut ez a pillanat, kicsit most is olyannak látom, mint akkor. De most megértem, hogy ő olyan ember, aki nincs korlátokhoz, helyekhez kötve. Ő olyan, aki mer és mert nagyot álmodni, követendő példa. Ő Csiky Iván, a szeretett Iván bácsi, aki nyomot hagyott a világnak, akinek érdemes és kell is a nyomdokába lépni, hogy tovább vigyük, mind azt a kimagasló, felemelő örökséget, melyet ránk hagyott.